
Det er da godt at vide, at al Naades Gud

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Det er da godt at vide, at al Naades Gud	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Det er da godt at vide, at al Naades Gud

Prædiken ID Px-06

Kilde KMF-nr. 14.22.16. Ifølge Nøjgaard antageligt fra perioden 1924-1926.

Det er da godt at vide, at al Naades Gud — ham tilhøre Magten i Evighedernes Evighed. For her nede paa Jorden har vi Syn for Sagn for, at der er en anden, som ogsaa har Magt. Den Magt, som Satan har, ja, den har han faaet af Gud ell. skal vi sige det saadan: at hvormegen Magt Satan end kan have, saa er Gud dog altid stærkere. Vi maa aldrig glemme, at Satans oprindelige Navn er Lucifer, det betyder. Kender I det ældgamle Sagn om Engelen, der rejste sig mod Lyset og blev slængt i Afgrundens Gab? Det rigtige er der i hvert Fald i dette Sagn, at ogsaa Satan er Guds Tjener, at alt det onde, der møder os, Sygdom og Død, Synd og Sorg, har den Bestemmelse, at det skal føres os i Guds Haand, i Kærlighedens Arme; tit og ofte er det rigtig nok saadan, som om det bare fjernede Menn. fra Gud: Sygdom kan gøre dem utaalmodige og fortvivlede, Døden kan stivne dem ell. forbitre og fortvivle dem, Sorgen kan gøre dem graa og smaa, og Synden, ja, Synden — hvordan kan dog den fremme Guds Vilje og Vej? Jo, efter Melodien I tænkte det til det onde, men Gud vidste at vende til det gode. For det første skal vi jo kæmpe mod Synden, og netop gennem Kampen mod Synden kan tit det bedste i os udvikles; men naar vi nu falder, og det gør vi alle, alle, og ofte er *de* mest faldne, der synes sikrest i Sadelen, og allermost igen er da de faldne, der tror sig sikrest i Sadlen — — og jeg er forvisset om, at mange troende Menn. vil faa en gruelig Overraskelse, naar de møder Gud efter Døden og lige som vil sige til ham: Du staar os i Vejen, gaa lidt til Side, saa vi kan komme ind i Himlen. Da vil Gud sige: Lille Venner, jeres Tro den var god nok, alt var i Orden, baade det med, at I var fortabte Syndere og Kristi dyre Blod og alt det, det var næsten alt for meget i Orden; for hvad var det for Tanker, du gik med om dine Medmennesker, om *den* havde det rigtigt med Herren, og om *den* nu havde de korrekte Meninger om Forsoningen, og om *den* nu virkelig var død salig eller nu i Helvede. Har jeg bedt dig om at have Meninger om andre Folk? Nej, jeg har kun bedt dig om at prøve paa at elske Herren din Gud af dit ganske Hjerter og din Næste som dig selv. Det har du alt for tit forsømt for det andets Skyld. Du kan slet ikke komme i Himlen nu; du skal først lures i Skærsilden. Men saa vil der ogsaa komme en og sige: “Ja, jeg tog det jo ikke saa nøje; jeg sagde altid, Gud er en brav Mand, og han lader ikke mig overgaa noget ondt; den klarer vi nok. Jeg har passet mine Ting og været et helt ret Menn. ligesom de andre da at sige,

og disse hellige, nej, uha, dem har jeg aldrig kunnet med, for de var jo helt fanatiske.”
Saa vil Gud sige, du kan komme ind. Er min egen Søn ikke død paa et Kors for at vise dig, i hvor høj Grad det er Alvor med Kristendommen? Skal du tage det skødesløst og ligegyldigt, som jeg har udgydt mit Hjerterblod for. Du havde blot

De to: nu elsker vi hinanden, gav os den nederste Plads, Templer, Profeter og Dogmer og Faderens Forhold til Sønnen kan i Aartusindernes Dryss blive hjemsøgt og uvisst af Mening.